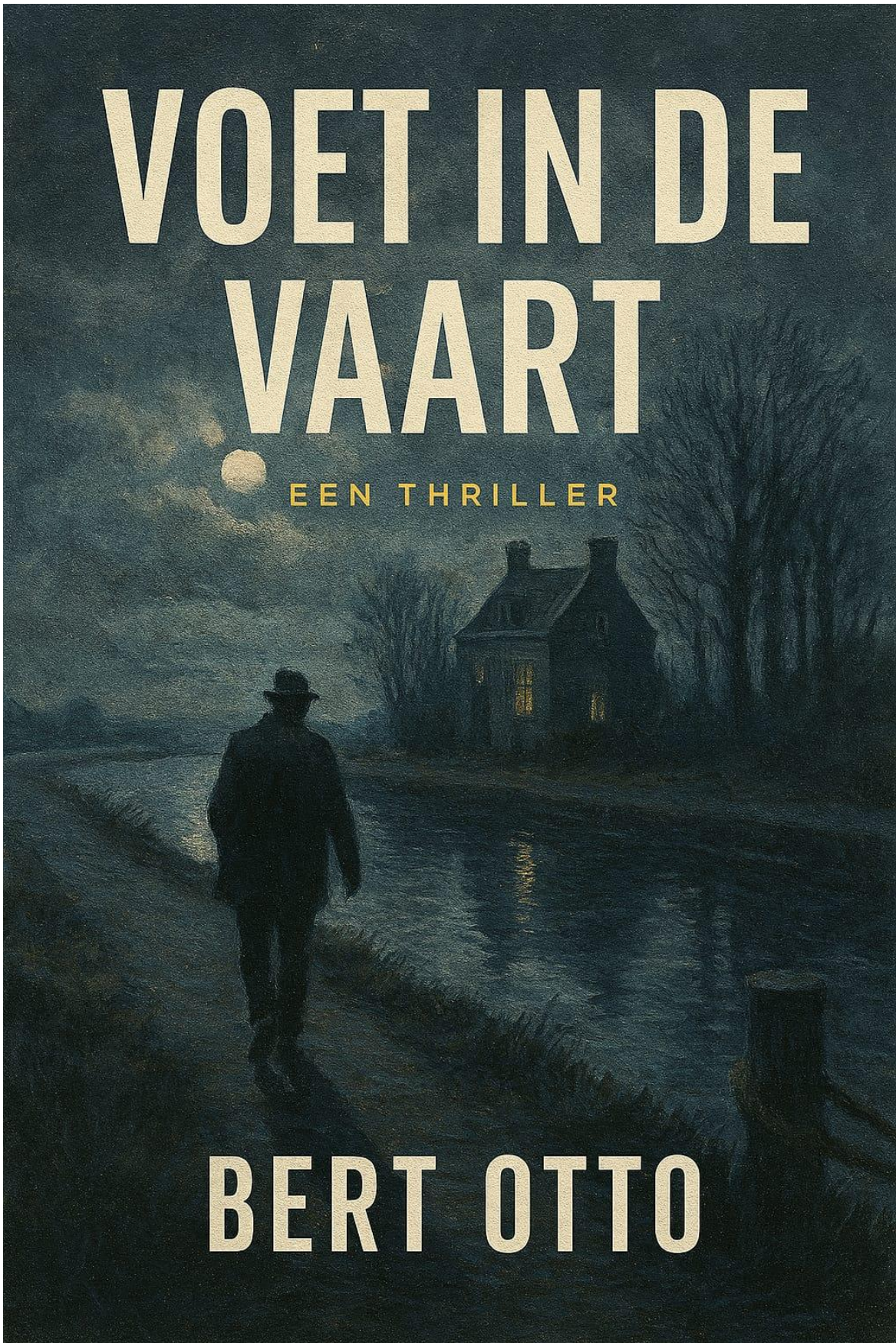

VOET IN DE VAART

The background of the cover is a dark, atmospheric painting. It depicts a man in a dark coat and hat walking away from the viewer along a path that leads towards a small, two-story house. The house has a few windows that are lit up, casting a warm glow. The scene is set at night, with a full moon visible in the dark sky. The overall mood is mysterious and suspenseful.

EEN THRILLER

BERT OTTO

Voet in de Vaart

door Bert Otto

Minithriller met rechercheur Wim R.

"Dit is een fictief werk. Tenzij anders aangegeven, zijn alle namen, personages, bedrijven, plaatsen, gebeurtenissen en incidenten in dit boek ofwel het product van de verbeelding van de auteur, ofwel fictief gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, of met werkelijke gebeurtenissen berust op puur toeval".

© Bert Otto

© Atelier117

www.bert-otto.com

Lettertype Garamond

Epub/PDF publicatie

Alle rechten voorbehouden.

De Vondst

Het was een mistige zondagochtend toen een jonge roeier van WV de Boonervliet zijn training begon op de Vlaardingse Vaart. De stilte werd slechts doorbroken door het zachte klotsen van het water tegen de boorden van zijn skiff. Maar halverwege zijn traject, vlak bij het riet aan de noordkant, zag hij iets drijven. Eerst dacht hij aan een handschoen. Toen hij dichterbij kwam, verstijfde hij. Het was een menselijke voet afgesneden, blootsvoets, en nog vers.

Rechercheur Wim R., inmiddels berucht in de regio vanwege zijn onorthodoxe methodes en zijn betrokkenheid bij de vorige zaak van '**Het Bommeer**', werd opnieuw opgeroepen. Hij arriveerde met zijn vertrouwde leren jas, een thermoskan koffie, en een blik die verried dat hij al te veel van dit soort dagen had meegemaakt.

Na forensisch onderzoek bleek de voet afkomstig van een man, maar zonder verdere lichaamsdelen of identificatie. Geen vermissing, geen getuigen, geen sporen. Alleen een voet, en een vaart die meer geheimen leek te verbergen dan water alleen.

De Beelden

Wim begon zijn onderzoek bij de watersportvereniging. Camerabeelden toonden die nacht slechts één persoon: een man in een donkere hoodie, met een pet diep over zijn gezicht. Hij arriveerde om 03:17 uur, bleef exact elf minuten, en verdween richting de vaart. Geen boot, geen voertuig. Alleen voetstappen in het natte gras, later door de ochtenddauw uitgewist.

Wat opviel: de man droeg een sporttas groot genoeg om iets te vervoeren. Bij vertraagd beeld zag Wim iets glinsteren: een metalen embleem, het logo van een oude duikschool in Maassluis, al jaren gesloten na een mysterieuze verdwijning van een instructeur.

Oude Ruzies

De tas werd herkend door de gepensioneerde eigenaar van de duikschool: ze was van Arjan V., een stille jongen met een duister randje. Hij verdween na een conflict met een lid van WV de Boonervliet, iets met een gestolen bootje en buitenboordmotor.

Arjan was ooit een gewaardeerd lid, maar vijf jaar geleden verdween hij na een verhitte confrontatie met Pieter, een oudere vrijwilliger. Pieter beweerde hem die nacht op het terrein te hebben gezien. Arjan ontkende, maar de vereniging besloot hem te schorsen. Voor het besluit officieel werd, was hij al verdwenen.

Wat niemand wist: Pieter had zelf een verleden. In de jaren '90 was hij betrokken bij illegale dumpingen in de Vlaardingse Vaart. Sommigen fluisterden dat hij banden had met een duikclub die zaken regelde buiten het zicht van de autoriteiten.

Het Logboek

In de loods van WV de Boonervliet vond Wim achter een roestige kast een verborgen logboek. Geen officiële notities, maar observaties en namen. Op een bladzijde van 12 augustus stond: 03:12: Arjan V. gezien bij de steiger. Droeg duiktas. Sprak kort met C. over de oude schuld. C. zei: Het moet nu gebeuren, anders komt het nooit goed.

Op een latere pagina, in ander handschrift:

De voet is het begin. De rest volgt. C. denkt dat hij alles kan verbergen, maar het water onthoudt. Het logboek sprak met twee stemmen, maar beide waren echo's van dezelfde schuld.

Analyse wees uit dat de eerste helft was geschreven door Herman D., voormalig penningmeester, later opgenomen in een psychiatrische kliniek met wanen over "het water dat spreekt". De tweede helft was van Arjan zelf: emotioneel, chaotisch, vol verwijzingen naar schuld en offer.

Een passage sprong eruit:

Pieter dacht dat hij ermee weg kon komen. Maar ik heb hem laten zien wat het betekent om iets af te snijden – zoals hij destijds mijn leven afsneed. De voet is van hem. Of van wat hij was. Maar forensisch onderzoek had uitgewezen dat de voet niet van Pieter was. Een laatste pagina gaf het antwoord:

De voet is van de man die Pieter betaalde. Die alles wist. Die zwijgt. Maar het water zwijgt niet.

Het Lichaam

Vier dagen na de vondst van de voet kwam het lichaam bovendrijven bij Het Reigerhof. Het droeg een leren duikpak en een metalen sleutelhanger met het logo van de oude duikschool.

De snijwond aan de enkel bevestigde wat Wim al vermoedde: dit was het lichaam dat bij de voet hoorde. Doodsoorzaak: verdrinking, maar met sporen van geweld. Onder de nagels: resten van riet, olie, en menselijk huidweefsel.

Dit was geen ongeluk. Dit was een boodschap.

Arjan stond die nacht bij de steiger, zijn duiktas naast zich. Hij herinnerde zich hoe Pieter hem jaren geleden had gedwongen mee te doen aan duistere dumpingen. Toen hij weigerde, werd hij uitgesloten.

Van Loon, de man die Pieter betaalde, kwam om de schuld te vereffenen. Maar Arjan had andere plannen. Hij greep zijn mes, er was geen strijd – alleen een snede, een voet, en stilte. Het lichaam bond hij aan een oud anker en liet het zinken. De voet nam hij mee, als bewijs, als waarschuwing, als echo van wat hem was afgenomen.

De Nasleep

De vereniging zweeg.

Officieel was de zaak afgerond, maar onder de oppervlakte bleef iets gisten.

Het logboek lag veilig achter slot en grendel, maar de woorden erin bleven rondspoken:

Het water onthoudt.

Pieter verdween uit het zicht.

Zijn huis leek verlaten, maar soms brandde er een licht in de nacht.

Sommigen fluisterden dat hij nog steeds langs de vaart dwaalde, pratend tegen het riet.

Anderen beweerden dat hij spoorloos was.

Wim wist dat dit dossier niet het laatste zou zijn.

Het lichaam, de voet, de schuld ze waren geen eindpunt, maar een voorbode. Hij schreef in zijn notitieboek:

“De Nasleep is slechts een begin. Het water zal opnieuw spreken, en ik zal er zijn.”